

Vnitřní a vnější

Hegel je přesvědčen, že platí zákon, že vnější je výraz vnitřního (např. Ph. des Geistes, 2239, S. 199: „...das Gesetz, daß das Äußere der Ausdruck des Innern ist“.) Leč věci jsou složitější, když se pokusíme blíže pochopit vlastní povahu „vnitřního“ a odlišit je od subjektivního, které zdaleka není ryze vnitřní. Přítomnost, aktualita, je momentem či „místem“ setkání vnitřního a vnějšího, přičemž obojí vlastně jde proti sobě, i když v jiném smyslu k sobě. Vnitřní přichází z budoucnosti a v tomto smyslu není vnitřním onoho vnějšího, k němuž přichází a které zase přichází k němu, k vnitřnímu. Ovšem ono k vnitřnímu přicházející vnější je samo akcí, která je zvěšněním jiného vnitřního. Naproti tomu ono vnitřní, které přichází z budoucnosti a jde vstříc oné vnější akci (jež má také svou vnitřní stránku), tedy které se oné akci otvírá, původně žádnou vnější stránku nemá. Toto „jiné“ vnitřní, totiž v silném smyslu budoucí a z budoucnosti přicházející, se domáhá svého uplatnění navenek. Nemůže se však samo zvněšnit, nýbrž může být zvněšněno jen prostřednictvím aktivity, jež se vůči jeho otevřenosti také do jisté míry otvírá a dává se do jeho služeb, tj. do služeb jejího aktuálního zvněšnění. Je tedy zřejmé, že tam, kde jde o „vnitřní“ v ryším smyslu, tedy o budoucí, ještě s žádnou aktualitou nespjaté, nebude nikdy jeho „zvněšnění“, tj. uskutečnění, k němuž dochází díky aktuálnímu zprostředkování realizující akcí, naveskrz plnohodnotným „výrazem“ toho, co bylo původně ryze vnitřní. Může však být výrazem pozoruhodně věrným, v tom také zajímavým a dokonce strhujícím, takže je možno porozumivě rozlišovat mezi „výrazem“ věrnějším a méně věrným. Rozhodující otázkou však zůstává, jak vůbec může dojít k nějakému setkání, vůbec k nějaké vstřícnosti mezi ryzí niterností (ryze vnitřním) a na druhé straně mezi aktem, akcí toho, co přichází, aby zároveň realizovalo sebe, a zároveň ono přicházející ryze vnitřní. Aby tato stránka mohla být vyjasněna, musíme podrobit zkoumání onen z „minulosti“ (totiž již z něčeho uskutečněného, realizovaného) vstříc ryzímu vnitřnímu přicházející akt, onu akci, jež se pak bude muset nechat měřit tím, co pomáhala uskutečnit, ačkoli to nebylo z jejího vlastního vnitřního, a co mohla uskutečnit vždy jen v rámci svých možností.

(Písek, 030421-2.)